

LÁSZLÓ NOÉMI

Még egy hely

Még egy hely.
Festmény, grafika
függ a falon,

polcon kisplasztika,
agyag, bronz, kő,
kerámia.

Házak, fenyők, szántóvetők,
vasöklű férfiak, idomú nők,
és a Révai lexikon,
ezer darabban.

Még egy hely,
ahol kocsmasztalon
mintázzák a jövőt.

Sör, bor, pálinka,
vodka, unicum,
konyak, rum,
így fest az idő.

Sajátságosan erdélyi mese,
flekkenfüst, operett,
kis társasági élet.

Még egy hely, ahonnan
aki csak teheti, elvándorol,
egyre kevesebb ismerős
lóg a cementlapoknál.

Orvos, ügyvéd, taxisofőr,
színésznő, atomfizikus,
tenyérjós, helyi vagány
csávó.

Még egy hely.
Fény, kő, víz,
fölfutsz a Somira,

leszaladsz a Marosra,
bedobsz a haverokkal
ezt, azt, itt, ott.

Minden főtéri kapualjban
egy-egy elvárás pislog,
nézi, miért nem vagy
gyökeret eresztett
tölgy, bükk, fenyő.

LÁSZLÓ NOÉMI (1973) Kolozsvár

Miért vagy lump,
fenegyerek, dilettáns tyúk,
lerobbant nagymenő,

amikor menni kell, marad,
maradni kell, megindul,
nem lát előre vágyain,
hátra sérelmein túl,

rámondják, kispályás,
megbízhatatlan,
félnótás, hazug.

Az egy főre jutó
keserű kortyok száma
túl sokra rúg.